

אם יש גן עדן

יונתן כבר לא יראה אותנו מתכערים. "לעולם לא נהיה יפים יותר מעכשיו", הוא תמיד היה אומר, ואני הייתי שואל אם זה אמור לעודד, כי זה לא. תגיד, אתה דפוק? איך אתה לא מכיר את המשחק הזה? לא יכול להיות שאתה לא מכיר. זה נקרא "הוא כבר לא", וזה מה שכולם משחקים כשנהרג להם חבר. זורקים את השם שלו לחלל האוויר וכל מי שמסביב צריך להשלים את המשפט, לומר מה הוא כבר לא. רצים עם זה שעות לפעמים. על המגרש, למשל, באמצע בעיטת עונשין. גם בקטנות של הלילה, סתם ככה פתאום, מעיר את כולם, שלושים שניות אחרי שחתכו לישון. וכשאתה בבית, נותן עבודה על חברה שלך, לא מרוכז בנו, הכי לא מתאים לך לשחק את המשחק, אבל בום! הטלפון מצלצל, אנחנו על הקו, "יונתן כבר לא", אומרים לך, ואתה חייב, כולם חייבים, לזרוק אסוציאציה, זה הכלל, ולא לחזור על אותה אחת פעמיים. קבל דוגמה: יונתן כבר לא ייקח את אחיו הקטן לסרט. יונתן כבר לא יראה את הפועל מביאים גביע. יונתן לא ישמע את הדיסק החדש של ציון גולן. הוא לא יראה את שון נתקע עם השרמוטה הכי מעוותת בנהריה, ועוד אחרי שצחק על כולנו, המונגול הקטן. הוא לא ידע כמה שזה זין כשלא עומד לך. הוא לא ידע כמה שזה טוב כשאימא גאה בך ביום שבו תתקבל לאוניברסיטה. או למכללה, גם טוב. הוא לא יהיה בהלוויה של סבא שלו, לא ידע אם אחותו תתחתן, לא ישתין איתנו מהפסגה הכי גבוהה בדרום אמריקה, לא יעשה סקי בצ'אקאלטאיה, לא יזיין את הפרואנית הכי חמה בקאזה פיסטוק. יונתן כבר לא ידע איך ההרגשה לשכור דירה עם חברה שלו. יונתן לא ידע מה זה להיכנס איתה לקסטרו כשיוצאת הקולקציה החדשה לחורף, וללכת לרולדין באמצע הלילה, בגשם, כי היא רוצה פתאום סופגנייה, ואתה הרי אידיוט, מעולם לא ידעת להגיד לה לא. והנה אני חושב בלב איזה מזל יש לי, שיצא לי כבר פעם להביא סופגניות בגשם. הוא לא יבגוד בה. הוא לא ידע איך זה לפרק את הצורה לפצצה הכי גדולה במדינה, שרמוטה אחת מחיפה שמפתה אותך לסטוך, ואתה מבין, מאוחר מדי, שזה פשוט לא היה שווה, והאהבה שלך עוזבת. הוא לא יבין כמה שזה כואב. ולא ידע לעולם איך זה לשבת על הדשא עם ילד קטן, שהוא שלו, ולספר כמה שהיינו גדולים מהחיים במארבים בלבנון. דברים של תהילה עשינו שם. הוא לא יגיד לו. המון דברים יונתן כבר לא. יונתן לא ידע איזה שיר השמיעו על הקבר שלו כשהוא מת. "שיר המעלות", חידוש בסטייל מזרחי, הפך להיות השיר שלו. לכל אחד שנהרג יש שיר, שמלווה את החברים מההלוויה והלאה. במשך חודשים לא מפסיקים לשמוע, שוב ושוב. לא נמאס. יונתן לא ידע בחיים איך ריבר החובש בכה מעל הגופה שלו, סירב להרפות, התפורר, התפרק. כמו תינוק מירר בבכי. יונתן לא ידע איך פורמן ואני הסתובבנו יום שלם בתעלות ובמורדות לחפש את הראש שלו שנעלם. כשהטיל פגע בעמדת השמירה, הראש נפגע והתגלגל לליטאני. לא רצינו להאמין שהוא התגלגל עד למטה, לנהר, אבל זה מה שקרה, ובסוף

התייאשנו מהחיפושים. אין מה לעשות. ואני רכנתי בתוך העשן הסמיך, ואחזתי בגוף שלו בשתי ידיים, גוף בלי ראש. הוא לא ידע. והאש המשיכה לבעור מסביב, וירינו, וירינו, וירינו, לכל כיוון שרק אפשר, כאילו שזה יקל על ההרגשה. ואיך שכולם היו שבורים. אתמול עוד רקדנו ואלס במאורה הקרה שלנו, והדלקנו נרות, נשמה, והיה לנו טוב, והנה נגמר. הוא לא ידע בחיים. אין סיכוי שהוא ידע. יונתן כבר לא יסניף זיעה מתוקה, מהולה בניחוח שמפו עדין שכזה, בלילה ארוך של מין סוער וחביבוקים, כמו זה שידענו כולנו בשבוע שבו חזרנו מלבנון, כשהכול נגמר. יונתן בכלל לא ידע שיצאנו מלבנון. *** המון אנשים איבדו המון אנשים מאז שאנחנו איבדנו את יונתן. גם אנחנו איבדנו מאז, כי פרצה מלחמה חדשה בינתיים, והכול הפך חייתי יותר, אבל אדיש. ומי המשועמם שיחטט במה שקרה לנו קודם? כשפרצה איבדנו את בר-נז. אחריו הלכו אחד-עשר. וכשמניין הנפלים הכללי התייצב על תשע מאות ועשרים ונדמה שנגמר, התווסף לשלנו גם אח של קוקה, שהתגייס ליחידה בעקבותיו. ואלף פעמים עשינו אהבה מאז, זה לא שלא עשינו, ואלף פעמים צחקנו. המשכנו למקומות אחרים, ברחנו ושבנו, זכרנו. אבל בשקט. פינטזנו איך נחזור אל המבצר, אל ההר שלנו. יעמוד שם מלון, אולי. או מגרש חניה לזוגות אוהבים. ואולי סתם נטוש יהיה. ויהיה שלום. ואני אוביל אותה בין השבילים, יד ביד נטייל. "הנה מאמי, כאן ממש זה קרה", אראה לה. אבן

אבן אראה. ואולי היא תשאל אם זה כל הסיפור, "איך יכול להיות שזה כל הסיפור? ועל מה בכית כל כך, כי דווקא נורא יפה כאן ורגוע, הכול ירוק עם עצים, ושקט, פה נשברת?" נסה לדמיין שתוקעים אותך על צוק גבוה, יותר גבוה מהגג של מגדלי עזריאלי. איך לא יהיה לך נוף עוצר נשימה? וכאן מרחבים כפריים ירוקים משובצים חלקות חומות ואדומות, הרים מושלגים, נחלים שוצפים, כבישים אירופיים צרים, פתלתלים, נטושים, ורוח הכי מתוקה שיש. זיתלאווי היה אומר שאווייר כזה מוכרחים לסגור בבקבוקים של מי עדן, למכור לצפונים בשיכון ל. אחחח, איזו איכות. מה זאת הפסטורליה הזאת, כס אמכ? אפשר לחתוך את הרוגע בסכין. והשקיעות אצלנו הן השקיעות הכי יפות ביבשת, והזריחות יפות עוד יותר, דמדומים של שלוה מגג העולם. תביא לכאן בחורה או שתיים כשהשמים כתומים, אתה מסודר. והשחר הוא קוקטייל מדהים של צבעי כחול עמוק וטורקיז ובורדו ורצועות דקיקות של ורוד, כמו ציור שמן על בד. וואדי עמוק מתעקל מהסלע הגדול שלנו. פה נשברת? לך תסביר. אבל אני זוכר את האורות של קרית שמונה, בלילה ההוא, מתרחקים לי באופק, את דפיקות הלב של כולם, נשבע לך, אני שומע אותן כשאנחנו מטפסים בפעם הראשונה בפיתולי הרכס. ומרגע לרגע הקור מתחזק. ואין מלבדנו נפש חיה, ואין כמעט כפרים בגזרה. השיירה מזדחלת, נבלעת בתוך ערפל סמיך, ולא רואים מאה מטרים קדימה. וטנקים נפרשים לחיפוי. דרך החריץ הצר אני מנסה לנחש את מיקומו על

הציר, חורש בלחישה את מפת האיומים, מרביץ מורשת קרב מקוצרת, ממלמל, אסור לדבר. מהיכן תיפתח הרעה? יש לי דחף לצעוק למפקד שאנחנו מתרחקים יותר מדי, פתאום, אבל נושך שפתיים ושותק. מרגע זה אף אחד לא יוכל עוד לומר לי, "אין לך מושג מה זה לבנון, חכה שתגיע לשם." אני שם, סוף סוף, זה העיקר. טור ארוך, תנועה כבדה - ספארי מזון, ספארי לוחמים, ספארי סולר, מאחוריהן משאית חימוש עם מנוף גדול, אביר עם רופא וחובש, עוד ספארי לוחמים, האמר מפקד, האמר סגן, האמר לוחמה אלקטרונית. אושרי שואל אם הבאתי את תחתוני המזל. הם עלי, אני מסמן, הרי הגורל הטוב תלוי בתחתונים האלה. הם עלי, גם אם זה אומר שלושים ושניים יום בלי כביסה. ואני זוכר את שער המוצב נפתח בפנינו, ואת הרכב נעצר בתוך ענן. וכל אחד תופס כל מה שיש סביבו - תיקים, ציודים, שלו, לא שלו - דופק ריצה היסטורית פנימה. המפקדים גוערים בלחישה, "תזדיינו כבר החוצה", "לרוץ, זריז, זריז", אנשים יורדים, אנשים עולים, אסור לעמוד במקום, מוכרחים לתפוס מחסה במרחב המוגן. כשרחבת החניה עמוסה בעשרות לוחמים, האויב מפגיז במטחי מרגמות. ואני מנסה, אבל לא רואה כלום, לא מזהה סביבי אף אחד, נתפס בחולצה של חייל לא מוכר ונגרר אחריו. נזרק לתוך מבוך צפוף, מוקף בטון כבד מכל הכיוונים, מסדרונות ארוכים בלי כניסה, בלי יציאה, חדר מוביל לגרם מדרגות תלול ללא מוצא, מבוי סתום, ואוסף אולמות מוארים אדום ותקרות נמוכות, ואלונקות. חצי דקה מאוחר יותר אני כבר באחד החד"בים, חדרי הביטחון, כוך צר וארוך, מערה תת-קרקעית שכזו, קירות קעורים מצופים מתכת חלודה ומיטות צפופות של שלוש קומות שמשתלשלות בשרשרות ברזל כבדות מהתקרה. WELCOME TO DOWN TOWN
מחרת משהו מעל לדלת הכניסה, ובפנים האוויר דחוס, המחנק כבד, וסרחון של זיעה משתלט מדי פעם, בגלים. בחור הזה, שמכונה צוללת, יתנהלו מעתה כל חיי. אני שוקל גיחה לשירותים, סמל ותיק מסביר לי ללכת בעקבות האור הכחול ולפנות בסוף ימינה, אבל צריך אפוד קרבי וקסדה. נתאפק. מה קרה, מלחמה? אני ממש לא בעניין של להיעלם פה עכשיו. זה נראה כמו מרחק שנות אור אז. בדיעבד, עשרה מטרים, אולי חמישה-עשר, שלוש אסלות ירוקות עם כתובת מאולתרת: באתי, ראיתי, כבשתי. יוליוס קיסר, ושלט צבאי הפוקד לא להשאיר חתיכות חרא על האסלה, כדי שתזכור תמיד איפה אתה חי. ובבוקר, אל מול זריחה ראשונה, כשהנוף הלבנוני נפרש לפנינו כמו אוקיינוס ירוק אינסופי, אמר המפקד שלנו את משפט הפתיחה ששינן בוודאי שבועות ארוכים, אולי חודשים, ואולי אסף בירושה מדורי דורות: "ברוכים הבאים. אם יש גן עדן ככה הוא נראה, אם יש גיהנום ככה הוא מרגיש. מוצב בופור." פעם לילך שאלה אותי מה זה בדיוק בופור, ואני חשבתי כמה קשה להסביר במילים. צריך להיות שם כדי להבין, וגם זה לא מספיק. הרי בופור הוא המון דברים. כמו כל מוצב צבאי, בופור זה שש-בש, קפה שחור וטוסטים: משחקים שש-בש על טוסטים, מי שמפסיד מכין לכולם, משהו חזק עם

פסטו. כשמשעמם במיוחד, משחקים פוקר על סיגריות. בופור זה לחיות בלי שבריר שנייה של פרטיות, שבועות ארוכים עם הצוות, מיטה בתוך מיטה, מסוגל לזהות מתוך שינה את ריח הנעליים של כל אחד מהם. בעיניים עצומות מצליח לומר מי תקע נוד בכל רגע נתון, רק לפי הריח. בזה נמדדת חברות אמיתית. בופור זה לשקר לאימא בטלפון, כדי לא להדאיג אותה. אתה תמיד אומר, "הכול אחלה, בדיוק גמרתי להתקלח ואני הולך לישון," כשבועם לא התקלחת כבר 21 יום, המים במכליות נגמרו, ובעוד דקה אתה בכלל עולה לשמור. לא סתם לשמור, עולה לעמדה הכי מפחידה במוצב. כשהיא שואלת מתי אתה חוזר, אתה עונה בקודים, "אימא, זוכרת איך קוראים לכלב של השכנים? תורידו שתיים מהאות הראשונה, ביום הזה אני יוצא מכאן," העיקר שחיזבאללה לא יאזינו ויתארגנו לפוצץ לך את השיירה. אתה ממש רוצה להגיד לה שאתה אוהב אותה, שאתה מתגעגע, אבל לא יכול, כי כל הצוות סביבך. אם תגיד, תיתן להם לחם לחודשיים, יקרעו אותך בהשפלות. ויש את המצב הכי גרוע, כשבאמצע שיחה עם אימא נוחת פתאום מטח פצצות מרגמה. היא שומעת פיצוץ, ואז הקו מתנתק. היא בטח רועדת, משוכנעת שהלך לה הילד, מחכה במרפסת לקצין העיר. אתה לא מפסיק לחשוב עליה, לרחם, אבל עד שיחברו מחדש את קו הטלפון במוצב עלולים לעבור ימים. דאגה. זו הסיבה שאני אישית העדפתי לא להתקשר בכלל, סיפרתי לאימא שהועברתי לבסיס על קו הגבול, בתוך הגדר, משהו קליל, לא עמוק חלילה, בשום אופן לא עמוק, העיקר שתישן. תחושת בטן, אתה שואל? היא ידעה את האמת כל הזמן, גם אם עד היום לא מודה. בופור זה צד"לניקים, נוצרים מקומיים, חבורת פלנגות משהו מטורף. כל היום סיגריות בפה, מסריחים, משתוללים, מצחיקים. הם באים מדי בוקר בשמונה ואנחנו מציבים עליהם שומר. הם בונים, משפצים את מה שנהרס בהפגזות, עושים מה שאומרים להם. אל המרחב המוגן אסור להם להיכנס, אפילו אל חדר האוכל הם לא מתקרבים. בופור זה שמירות. שש-עשרה שעות ביום. איך יוצאים שפוי מאלפי השעות המתות? כל אחד והסריטה שלו. רק תעשה לי טובה, אל תחנוק בשמירות. לחנוק זה להביא ביד בשפה שלנו. זה לא שלא היו כאלה שחנוקו, דווקא היו חופשי. תתפלא לשמוע, המון אנשים מתחרמנים אש מאוירת הג'ונגל הירוק שלנו, דוגרי. טבע זה רומנטי לגמרי, חושני, גם אתה היית מאבד שליטה. ולא רק הטבע מחרמן אצלנו. גם רשת סיאס 67.00, הקשר הגלוי בין המוצבים, מעמידה לך לפעמים את הזין. זו לא היתה רשת רשמית, את הכינוי המחתרתי היא קיבלה על שם שדרן שיחות הלילה הדיכאוניות מהרדיו, אבל כולם הכירו אותה, כי כל אחד, בשלב כזה או אחר של השעמום, שולח יד אל כפתור התדרים, עובר לסיאס, הלהיט הגדול של החבר'ה, מדבר קצת שטויות, מקשקש בשידורי השעות הקטנות, נמס מהקולות הנשיים. כי בנות הפיקוד יושבות להן מהעבר השני, בחמ"ל, חמות אש, בטח אין מזגן, ואין בנים, ואין סיבה שלא לפתוח קצת את החולצה ולשחרר לחץ. הן נמרחות שם על הכיסא,

ברור שזה בדיוק מה שקורה, מותחות שרירים, מפסקות רגליים, נוטפות הורמונים, מתות שמישהו יצחיק אותן, ולאט לאט יפלטות איתן, ולבסוף יקבע איתן בארץ איזה דייט קטן, למה לא, ייתן להן את מה שהן צריכות באמת. כן, חמודה, יש לי המון נשקים. יש לי את האם-16 שלי שהוא פלאטופ מקוצר, מדהים ביופיו. ויש לי את הגלוק שלי, שהוא אקדח משגע. ויש לי גם... את הנשק האישי. למדוד אותו? את רוצה? אין בעיה, אני מוכן למדוד בשבילך בכיף, אשכרה שכחתי כמה הוא, מצטער נשמה. ככה אתה מדבר על ריק, מגרה את עצמך, והן מצחקקות, משחקות כל הזמן על הגבול הדק, צעד קדימה, צעד אחורה, ואתה מת להאמין שאולי בסופו של הלילה, כשכל הבנים חותכים, יורדים מזמינות, הן נשארות לבד, מסכנות, נאלצות להסתפק אחת בשנייה. מה, אין סיכוי? כמה נגיעות, אחלה דבר, אף אחת עוד לא מתה מזה. לא, אל תפתח ציפיות: ככל שהקול שלה יותר יפה בקשר, כך היא יותר בהמה, את זה אני קובע באחריות, מספיק התאכזבתי בחיים שלי. אם הקול צפצפני לעומת זאת, אולי שווה לך להשקיע, כי יש לה ציצים קילומטר, זה בדוק. בופור זה לצאת למארב של שבעים ושתיים שעות עם מלאי ענק של קבנוס בתיק. אתה לא מאמין כמה קבנוס אפשר לאכול בשלושה ימים. קבנוס עם שוקולד וקבנוס עם ריבת תות. וכמה אפשר לדבר ולדבר בלי לומר בעצם כלום. מהר מאוד מגיע השלב שבו אתה יודע הכול על כולם, מי עשה מה, מתי, עם מי, למה, באיזו תנוחה ועל מה הוא חשב תוך

כדי. אני יכול לספר לך על ההורים שלהם, על האחים, על החברים מהמעגל השלישי, על הסטיות הכי אפלות. ויש גם שעות של לבד, כשכבר נמאס מהדיבורים. אתה חושב על עצמך, על הבית. מעניין אם אימא תולה עכשיו כביסה, או אולי רואה דודו טופז. ולילך בטח מתקלחת עכשיו, אני משחק בדמיונות. ואולי היא בוגדת. קור אימים, קור שועלים קוראים לו אצלנו, קור כמו קוביות קרח, והאף קפוא, האיברים החיצוניים מנוטרלים. כפות הרגליים שותקו מזמן, גם אצבעות הידיים. זה בופור. כולך כוויית קור, אבל הבטן מזיעה בטירוף, נוטפת ממש. בדקות האלה לכולם עוברת בראש מחשבה על איזה בן זונה אחד, ששותה עכשיו קפה בשנקין. ואני כמו מזדיין נוטף ריח סולר, מזיע מפחד, שוכב באמצע סוף העולם - ואף אחד לא יעזור לי אם אני אמות. אם אני אמות, זה בכלל לא יעניין אותי בבית הקפה בשנקין. כשאני תכף אתפוצץ פה לרסיסים הוא ימשיך לשתות מהספל שלו, ממש באותה השנייה הוא בטח יספר איזו בדיחה, וכולם יעשו את עצמם צוחקים, ואז ילך לזיין את החברה שלו, לא יפתח אפילו חדשות, וכולם לא יקרה מבחינתו הלילה. כי אותו זה ממש לא מעניין, כי הכול אצלו שגרתי. כי הוא נוהג בכל בוקר לקרר באוטו שאבא קנה לו, מסיים את הצבא בארבע אחר הצהריים, וכל הזמן שותה קפה עם קצפת. בלונדיני כזה, עם זיפים, קצת מכוער. שנאה? כן, זה טוב לפעמים. שנאה היא פתרון מעולה לשעמום. בופור זה אושרי. הוא מתגלגל לעברי, נשכב לידי, טוחן לי את

האוזן בלחישות. ככה תמיד, רגע לפני שהחושך מתפוגג ואנחנו בורחים, נוחת עליו התקף. "תסביר לי ארז, בחיאת, איך הגעתי לכאן?" הוא שואל. "מה אני עושה כאן מחופש לשיח? מה אני צובע לעצמי את הפנים? מה אני, ילד? מה אני, במצודה צלבנית, תגיד לי, יא חתיכת זין קטן? מה אני, בתנ"ך? מה אני מפגר, שאני משתין לתוך בקבוק? מה אני יושב כאן במינוס מעלות, בשלג, מחכה להוריד איזה ערבי שיחליט בטעות לצאת מהמיטה בשלוש לפנות בוקר? נראה לך הגיוני? ולחזור אל הפח זבל המסריח שאני ישן בו למעלה במוצב, זה הגיוני? ראית איפה אני ישן, תגיד לי? רע לי כאן, רע מאוד. אנשים מבוגרים לא צריכים לחיות ככה, לשקוע בבזבז השחור הלבן בלילות. הזוי, זה הזוי לי מדי. תפתח את העיניים. אלף שנים אנשים מתים כאן על ההר, לא הגיע הזמן לסגור את הבאסטה? נשבע לך, זה לא הגיוני, לא מסתדר לי בראש שיש מקום כזה בכלל, בופור. אני אומר לך שאין כזה מקום. ואנחנו כולנו סתם תקועים בתוך סיוט, בטעות. ובכל העולם אפשר ממש בשנייה הזאת להתקשר לכל העולם, ורק לי אין שום סיכוי לטלפן. ושש דקות טיסה מכאן, אין אלוהים, מסתובבת בקניון איזה כוסית שמבצבץ לה חוטיני מאחור, וכל מה שמטריד אותה זו הבחירה בין שמפו מנדרניה, ג'ינג'ר ותמצית תה ירוק, לבין סבון נוזלי יסמין, ורדים ותמציות סחלבים, מועשר בשמנים ריחניים טהורים, מלטף עאלק. אחושרמוטה דילמה. תן לי דילמות כאלה, אלוהים. מזדיינים כולם. ובתל אביב פותחים

למישהי את הרגליים עכשיו, בעמידה בשירותים של איזה מועדון. וניו יורק? תחשוב עכשיו על ניו יורק. סואנת, נוצצת, חיים שם טוב כולם, חיים שם בן זונה. איך אני מחזיק מעמד בעיניי הזה, תגיד לי, עם כל החוקים שממציאים לנו כאן כל יום, גזרות, חלאס, חתיכת משוגע עשיתם אותי, אשכרה מופרע. ואני דפוק שמסכים להיות כאן בכלל, אין הסבר. למה אני לא שואל את עצמי מה אני עושה כאן? אני בכלל חושב על מה שאני עושה? הכבוד שלי לא מספיק גדול, שאני צריך לשחק אותה בפוזה המפגרת שלך, אחי? די. נשבע לך, חלאס." הוא מתגרה בי, מנסה בכל פעם מחדש להטיס את החידה לגבהים חדשים בסולם האבסורד, ונדהם מעצמו. ואני מתגלגל מצחוק, נשפך כולי, נקרע, אבל הכול בפנים, שלא יראו. מקפיד להתאפק. יודע שתוך דקה או שתיים הבן אדם יתפכח, אני מכיר אותו. הכול שוב ייראה לו הגיוני, טבעי. הוא בחר להיות כאן, ויש לו סיבה טובה, הכי טובה, הוא ייזכר בה. הוא אוהב את ההר, וטוב לו, וטוב לו איתי. ולי הכי טוב איתו, אנחנו הכי טובים ביחד. הוא הנשמה התאומה שלי, הקמע, החבר הכי טוב שאיתי מאז הסיגרייה הראשונה בבקו"ם. מה חבר?! אח. אח שלי, שיודע מה טוב בשבילי יותר ממה שאני אדע כל החיים. הוא אומר לי, "ארז, צייר לי כבשה שחורה," ואני מצייר לו עדר שלם. הוא אומר, "ארז, תביא חיבוק, יא מניאק", ואני נכנס אליו למיטה, מועך את הגוף הקטן שלו אל הקיר, נרדם איתו מחובק. הוא אומר "ארז", ואני יודע שזה לכל

החיים. ולפעמים בופור זה מארב חד-לילי. גם אז לוקחים קבנוס, אלא מה? חד-לילי, פשוט, כמו ההוא של דצמבר 1997. אני סמל צוות. שוכב בתוך שיח קוצני בדמדומי זריחה, שוקע בדמיונות. רגוע. כמו סם הזיות, הרוגע הזה. ואני כולי מת לרוץ. במדרון התלול, המסולע, הסבוך, לרוץ עד קצה הצוק שלנו, ולזנק. בקפיצת ראש אדירה לצלול ממרומי הפסגה אל מימי השלגים המתוקים שבואדי העמוק, אל התהום, נפילה ארוכה, שורקת, רועמת באוזניים. מת לטבול במימיו, לצוף על הגב, להיסחף בזרימה אל הפלגים הכחולים, לשכב בצל צמחיית הפרא העזה הרכה העוטפת אותו בצפיפות ומתפתלת אחריו כמו ג'ונגל חלומי. להתחמם על חלוקים כמו ילדי טבע יחפים, ערומים, חרמנים, נטולים דאגות. מת לקחת שאכטה קטנה, להתמסס, להתבטל, להתכרבל. אושרי אומר שאפשר לשמוע את שכשוך המים מלמטה אם רק מתאמצים, אבל ככל שקרוב, ככה אסור. זה לא יקרה. בלב, גן עדן הבופור הוא כלוב כיפור, בקושי רב מוציאים בחשאי כף רגל קטנה ומהססת אל פאתי שער הברזל שלנו, מגששים, מרחרחרים, מסתווים, ואז חוזרים להסתגר במובלעת הקטנה. אם רק הייתי יכול לטוס בתוואי הנחלים ובדרך ההרים, כבר הייתי בבית. "משנה אחד מברדלס, האם תקין?" "רות חיובי", אני עונה אל תוך מכשיר הקשר, "תקין", ושב אל השתיקה הארוכה. עיניים טרוטות, אוויר פסגות, מדבר ירוק וחום, ופרדסים ובוסתנים, ומבני אבן קטנים בטורקיז ובכתום, ומטעי זית. הכול פרוש לפנינו. וגם ערי החוף

הרעות שעוד מעט מתעוררות. אתה מנקר? אימא שלך מנקרת, מה פתאום מנקר. אתה רואה, אחי? אתה מזהה? זה מה שאני חושב שזה? כן, מזהה! חמושים? אשכרה. חמושים. "ברדלס, כאן משנה אחד, " אני מדווח, "מזהה שלושה מלוכלכים צפונית לציר וירליסט. " אושרי על, צ'אקי על, בנדורי על. הם נכנסים לשטח השמדה, הם נושאים תיקים על הגב, זה לא יכול להיות שום דבר אחר. "ברדלס ממשנה אחד, מדויקים שלי על היעד, האם רשאי?" אני מודיע ושואל: "האם רשאי?" ממתין. "משנה אחד, כאן ברדלס, שלילי, קבל שלילי, משנה אחד. " "ברדלס, כאן משנה אחד, אנחנו עליהם, מדובר במלוכלכים, ממתין לאישור. " "אין אישור, משנה אחד, שלילי, אין אישור לבצע. " "אבל הם מתקדמים. מהר. חבל שנאבד אותם. אנחנו עליהם. " "שלילי, משנה אחד. " מה שלילי? מה שלילי, יא בני זונות? נראה לכם הגיוני שאני נשאר לשכב כאן עכשיו כמו איזה קוקסינל, מאבד הזדמנות כזאת? באמת נראה לכם? לא, אין מצב כזה. "צוות, לספירה שלי. ארבע, שלוש, שתיים, אחד, מכת אש. עשרים ואחד, עשרים ושתיים, מכת אש. היכון להסתער?" "משנה אחד, מקודקוד ברדלס, נצור אש מיד! אין אישור, תעמדו במקום. " "צוות, היכון להסתער. " "ארץ, יא חתיכת מופרע! תעצור במקום, זו פקודה! ארץ, אתה מפר פקודה!" "צוות הסתער!" *** אבל אני בכלל קוראים לי לירז. בטירונות, במסדר הראשון, מפקד המחלקה עבר על השמות, נתקע על שלי, לא אהב. "עצור, עצור. מה זה?" הוא שאל, "מה

זה לירח? לירח זה שם של כוסית. מהיום קוראים לך ארז.
מברוכ. "ארז, ככה אני עד היום. .